

81'373.21(497.775)

Дариа Красник (Шафрина)**ЗА НЕКОИ ПРИЛЕПСКИ ТОПОНИМИ**

Апстракт: Во статијата станува збор за истражување топоними на градот Прилеп од ономастичка гледна точка. Се разгледуваат извори од почетокот на XX век и се споредуваат со денешната (2024 г.) состојба на објектите во градот, што ги носат тие имиња, како и на самите топоними. Во трудот се користат македонски, српски, руски и бугарски извори.

Клучни зборови: ономастика, топономастика, топоним, Прилеп, мапа

Нашето истражување им е посветено на одредени топоними на македонскиот град Прилеп (сл.1), со што можеме да го определиме нашето истражување како регионално.

Сите топоними на одредена локација создаваат посебен речник (во ономастиката – ономастикон) – *регионален топонимикон*. Топонимиконот „се создава историски, во него се зачувани топонимите од претходните епохи, затоа топонимијата ја споредуваат со солена кора, каде што секој слој се однесува на определена историска епоха, со определена историска народност која постоела на определена територија” (Мадиева и Супрун 2015, 65-66).

Слика 1. Шемата на градот Прилеп на GoogleMaps

Ние одбравме неколку топоними од тие што беа пронајдени во книгата „Град Прилеп. Историско-географски и стопански преглед“ од учителот Георги Трајчев, напишана пред 99 години, во 1925 г. (Трајчев 1925, 382).

1. *Скршена Цамија;*
2. *Курумли-Ан;*
3. *Карабдалица;*
4. *Ѓумушица;*
5. *река Селечка.*

Одбраните топоними беа разгледани од географски, историски, логички (соодносот објект-сопствено име), лингвистички аспект и од аспект на пронајдените пишани извори (Мадиева и Супрун 2015, 45-47). Истражувањето беше направено со помош на картографски, историски, стратиграфски („солена кора“ со епохални слоеви), етимолошки научни методи, како и со дијалектолошки (збир на податоци откај жителите на Прилеп) дискриптивен методи и метод на топонимско истражување.

За градот Прилеп. Градот Прилеп се наоѓа на југ на денешната Република Северна Македонија во северниот дел на Пелагониската котлина:

Слика 2. Пелагонија и Прилеп

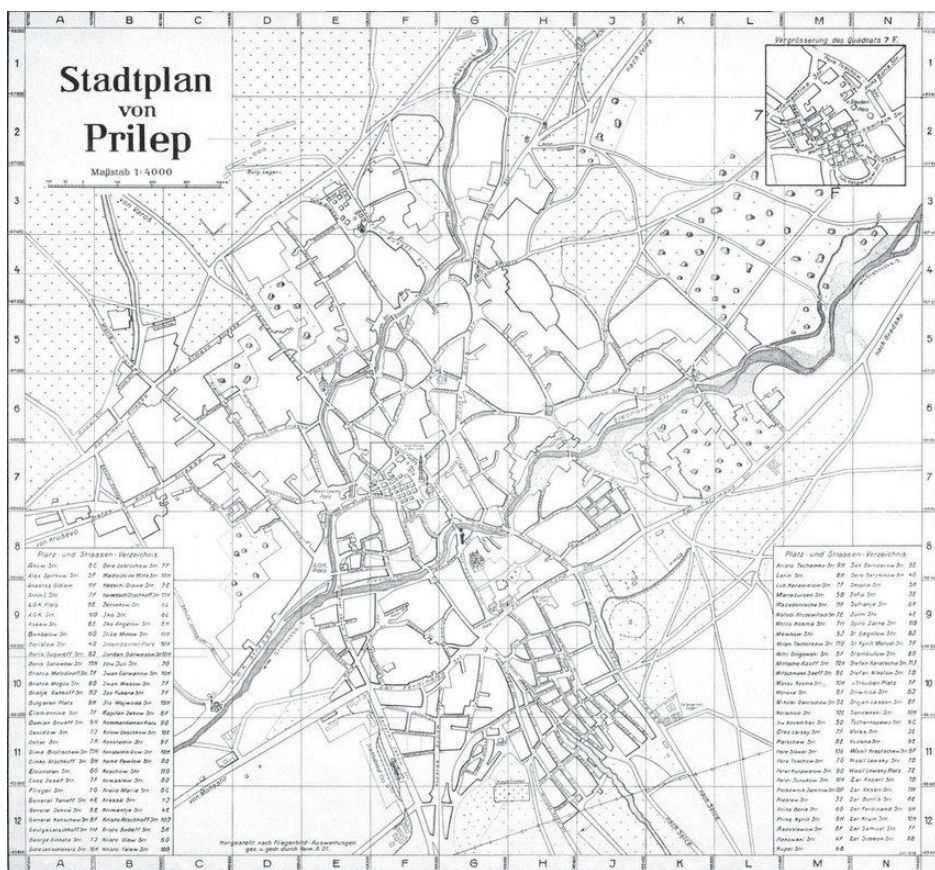
Во градот Прилеп во историската перспектива биле застапени многу различни култури и, едноставно, секој народ и секоја култура ги носи својот јазик, традицијата и начинот на живот. Оттука произлегува и богатството на топонимите, кои, на пример, во Прилеп, се менувале, се губеле со тек на времето или, обратно, се чувале во топономастиконот на Прилеп. Токму така изгледа *ономастичка сѝраиѝграфија* – хронолошкото располагање на слоеви на оними и нивна распределба во границите на одредена територија (Подольская 1978, 100). Посебно таа може да се проследи со помош на картографија.

Картографијата на Прилеп. Денешниот Катастар во Прилеп располага со мапите на градот Прилеп, но, за жал, најстарата карта која е задржана таму е од 1934 г. Според тврдењето на Директорот на Државната архива во Прилеп¹, Архивата исто така не располага со постари карти. Оваа состојба на фондот од страна на Архивата се објаснуваше јавно на ТВ Сител пред неколку години: „секоја власт кога заминувала од Македонија со себе земала и богат фонд на архивски материјал... Она што сега се има како документи е од лични архиви на прилепчани и од тајно зачувани архиви во манастирите и црквите“ („65 години“). Затоа и ние баравме податоци по библиотеки, музеи, цркви, архиви и приватно кај стручни лица (историчари, археолози, геодети итн.) и цивилни граѓани од Прилеп и не

¹ Телефонскиот разговор е пренесен преку вработените стручни кадри на Прилепскиот Музеј.

успеавме да најдеме многу, но и тој материјал што го најдовме, заслужува да биде опишан, структуриран и карактеризиран.

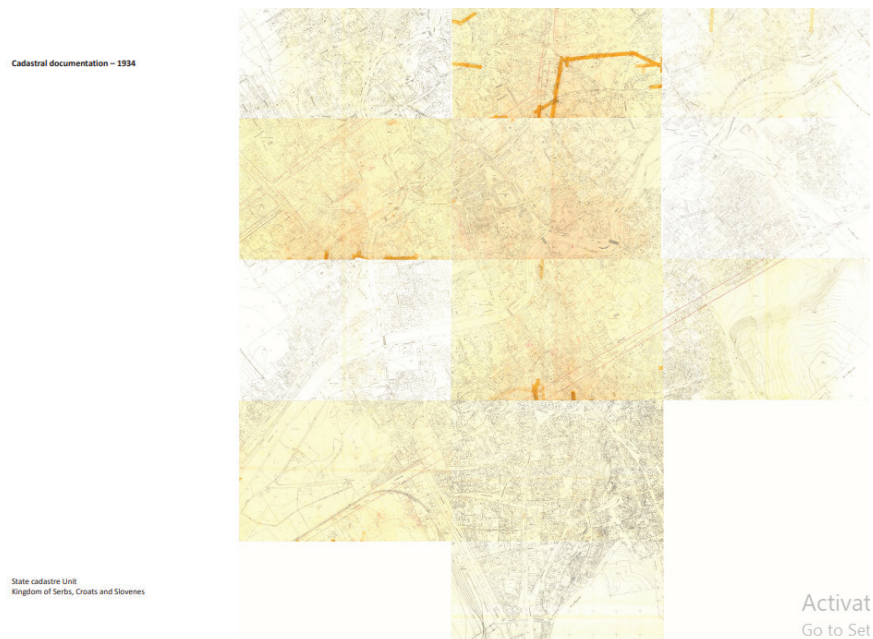
Така, благодареејќи му на жителот на Прилеп Горан Ацески, беше пронајдена стара карта на Прилеп, што ја направиле Германците во текот на Првата светска војна во 1918 г. Таа е сочувана во рамките на европскиот проект „Еразмус +“ (Naumovski & Veljanovski 2020), но, за жал, во својата електронска верзија скоро апсолутно е нечитлива и само од таа причина не може да се користи како извор на топонимите од тоа време. Понатамошните истражувања на оваа тема, сигурно, бараат научно-истражувачка дејност во државните архиви на Германија. За секој случај, моментално ова е најстара мапа на Прилеп со којашто располагаме:

Слика 3. Германската мапа на Прилеп, 1918 г. (Naumovski & Veljanovski 2020)

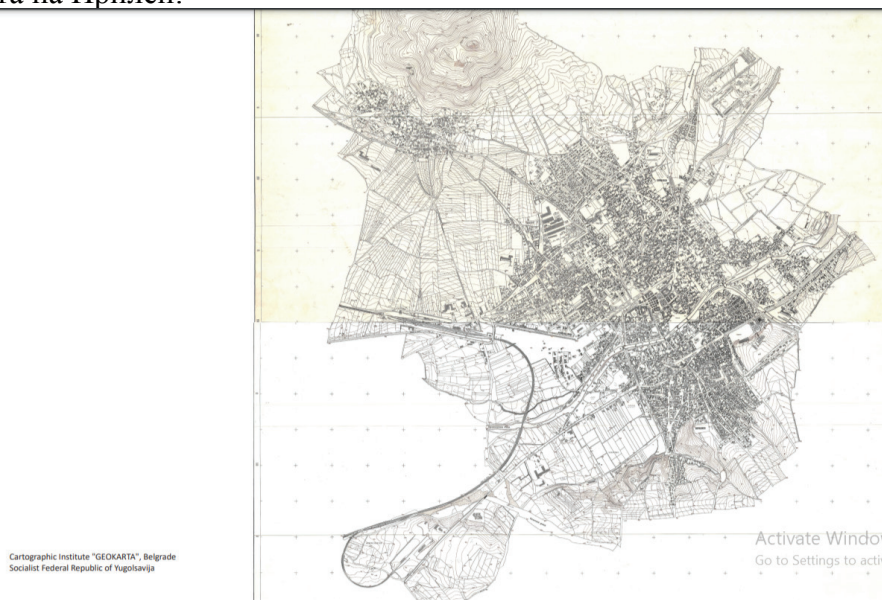
Картата од 1934 г. (сл. 7) е дигитализирана и се користи во Катастарот. Таа јасно укажува на владеење на српскиот топономастикон во тоа време.

Дигиталните слики од таа карта ќе бидат прикажани подолу кога ќе ги разгледуваме одбраните топоними.

Слика 4. Српската карта на Прилеп, 1934 г. (Naumovski & Veljanovski 2020)

Во 1957 г. Белградскиот институт “ГЕОКАРТА” создава нова карта на Прилеп:

Слика 5. Картата на Прилеп од социјалистичко време, 1957 г. (Naumovski & Veljanovski 2020)

Во 1986г. се прави авионско снимање на градот и досега тоа снимање им служи на геодетите во Прилеп како основа врз која се прават премери во врска со изградба на нешто, а посебно во спорни случаи, иако постојат нови сателитски снимки.

Топонимијата на Прилеп. Истражувајќи ја оваа тема ние се соочивме со една многу интересна работа. Кога ќе ја отвориме актуелната мапа на г. Прилеп на GoogleMaps, ќе се соочиме со следната слика: цел град е поделен на населби (коишто го сочувале во своите називи турски збор „маало“ (тур. mahalle): Жабино Маало итн.:

Слика 6. Прилеп, 2024 г.

Но, Државниот Катастар ги негира овие називи како официјални! Според информациите добиени од страна на стручни службеници, Катастарот не го дели градот на реони, за разлика од народот, туку во својата работа ги користи само имињата на улици и броевите на куќи и објекти. Што значи дека дури и на толку високо меѓународно ниво, какво што застапува Google, во однос на Прилеп преовладува *народна топонимија*. Притоа, интересно е дека ова важи само за во градот, додека, вон градот народните имиња на објекти од страна на Катастарот се прифатени како неопходни за работа. Така, на пример, веќе споменатиот ороним (топоним што означува

природни објекти поврзани со релјефот: планини, ридови и сл.) Селечка планина и потамонимот (топоним што означува реки) Селечка река во близина на Прилеп (а реката влегува и во границите на градот), според сознанијата на прилепчаните (за жал, не постојат официјални пишани извори) се образувани од типично етимолошки народен словенски комоним (име на населба во селска местност) Селце (сл. 4) – селото Селце. Овие називи на селото, планината и реката официјално се напишани на мапите и се користат како такви. Интересно е дека, ако во овој случај „народната етимологија“ е во право, овде станува збор за *ономастичка ирадијација* – „распространување на основата на географското име на еден објект врз други објекти што вообичаено се наоѓаат во близина на првиот“ (Подолската 1978, 63). Да ги разгледаме одбраните топоними секој посебно.

Селечка река. Ѓумушица. Бугарскиот учител и истражувач на г. Прилеп, Георги Трајчев во својот (веќе споменат од наша страна) труд ги наведува следните информации:

1. Селечката река „прибира водите...от едноименната си планина“ (Трајчев 1925, 23);

2. „Селечката вода е нај-лека. Тя минава прех песъчливото корито на едноименната река и следъ като промива разни глинестокалинни пластове, влиза въ града отъ към южна страна. Таа вода е наречена „Ѓумушица“ – сребърна, отъ сребърния ѝ цвет, придобитъ отъ разтворени алуминиеви съединения. Тя снабдява целата почти папа Георги махала съ вода. Лошото е, че водопровода е въ соседство съ гробищата. Новите квартали „на рид“ доставива изобилна подпочвена вода отъ Селечка река, която е лека, мека и нај-здрава, понеже минава през ненаселени места“ (Суперанская 1973, 25).

Денеска никој во градот не ја нарекува Ѓумушица водата од Селечката река и никој не споменува дека оваа вода е лековита. Но, во последните педесет години на самиот излез на градот, на реката Селечка беше направена чешма „Ѓумушица“. Таа е сочувана до ден-денешен:

Слика 7. Чешмата „Ѓумушица“ на реката Селечка, фото ДКШ, мај 2024 г.

Додека потамонимот *Селечка река* има словенско потекло, хидронимот (природен или ракотворен воден објект (Подольская 1978, 47) *Ѓумушица* се состои од два дела: тур. *gümüş* „сребро“ + словенскиот афикс „ица“. Со оглед на тоа, можеме да заклучиме дека *Ѓумушица* е:

1. *Хибридно име* – „збор што се состои од лексички и морфолошки елементи од два или повеќе јазици“ (Подольская 1978, 46);

2. *Адаптирано позајмено име* – „име што се сфаќа во јазикот како автохтоно“ (Подольская 1978, 58). Овој аспект се објаснува многу едноставно: сè до средината на XX век турскиот јазик во Прилеп беше распространет низ словенското население. Формантот „ица“ дополнително и формално ни укажува на адаптираноста на турскиот збор. Очигледно е дека овој топоним може да се смета за супстратен (Подольская 1978, 129), останат како резултат на вековно присуство на Османската империја во Прилеп;

3. *Покрај тоа*, името на чешмата е образувано со помош на пренос (Подольская 1978, 110) на својството на водата врз името на водата и потоа врз чешмата;

4. Иако водата на р. Селечка повеќе не се нарекува *Ѓумушица*, историски во овој случај станува збор за паралелни имиња – „имиња што

не се поврзани меѓусебно, но му припаѓаат на истиот објект. Тие можат да се употребуваат во истиот хронолошки период, а можат да се употребуваат и во различни периоди; сферата на употреба на „истовремените“ имиња е секогаш различна“ (Подольская 1978, 126). Самата река и водата од таа река, навистина, не се исто, но двете реалии му припаѓаат на истиот географски објект.

5. *Ѓумушица* како назив на водата не само што е историски, туку е и партикуларен (Подольская 1978, 126), т.е. неофицијален;

6. *Ѓумушица* за водата се употребува(ше) само народно – тоа е народен географски термин (Подольская 1978, 89), поточно, локален народен географски термин (Подольская 1978, 45), додека, Селечка се употребува официјално. Во официјалните називи преминува и чешмата *Ѓумушица*, како познат ракотворен објект во градот.

7. Семантички во овој случај станува збор за метафорично име (Подольская 1978, 84): водата, а потоа и чешмата се именувани така поради сребрената боја на водата.

Ако за Георги Трајчев во 1925 година етимологијата на зборот *Ѓумушица* е очигледна, во 2024 година ние можеме да зборуваме за деетимологизација (Подольская 1978, 55) – „губење на врска со апелатив (отсуство на етимолошка јасност во одреден хронолошки период)“ (ibid.).

Водата во Селечка река денеска не изгледа како сребрена (сл. 13 и 14), а од 2018 година дури и не се препорачува за пиење („Неисправна вода“). Од таа причина можеме да заклучиме дека во XXI век станува збор не само за деетимологизација, туку и за десемантизација – „основата на името го губи своето првично значење“ на топонмот *Ѓумушица* (Подольская 1978, 55).

Скршена џамија. Во Прилеп има сочувано две стари џамии. Едната од нив се вика *Скршена џамија* и се наоѓа во западниот дел на градот. Георги Трајчев наведува дека „днешниот Прилеп е основан от турците“... „Първите сгради на новия град били въ днешната западна часть, около реката, край „Долно маало“, за което сведочи и джамията (Скршена джамия)“ (Трајчев 1925, 18-19). Како што можеме да видиме, Г. Трајчев не располага со многу информации за оваа џамија. Денешните истражувања покажуваат дека и во XXI век за Скршената џамија нема многу податоци. Авторите на фундаментална книга „Прилеп. Милениумско пулсирање“ од 2014 г. наведуваат дека „Скршената џамија е најстарата џамија во градот, изградена непосредно по освојувањето од страна на Турците (XIV-XV)“ (Караџоски 2014, 415).

За да дознаеме зошто џамијата се вика „Скршена“ треба да видиме како изгледа таа:

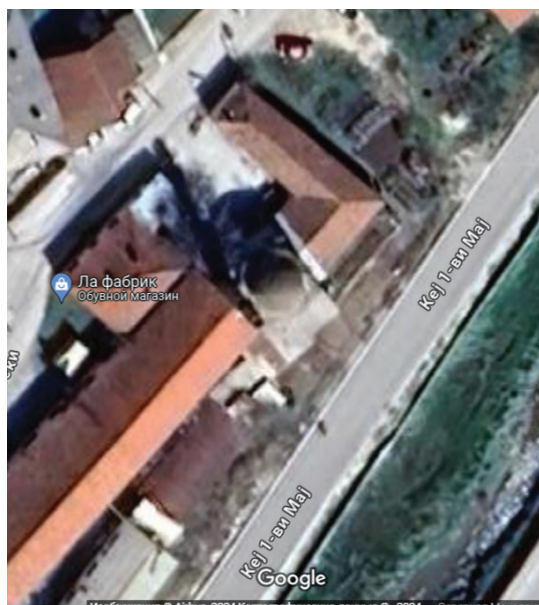
Слика 8. Скршена џамија, 1917 година („Исламска заедница“)

Слика 9. Скршена џамија, фото ДКШ, мај 2024 г.

Фотографиите јасно покажуваат дека на почетокот и на XX и на XXI век минарето на џамијата е скршено и оттука потекнува и сопственото

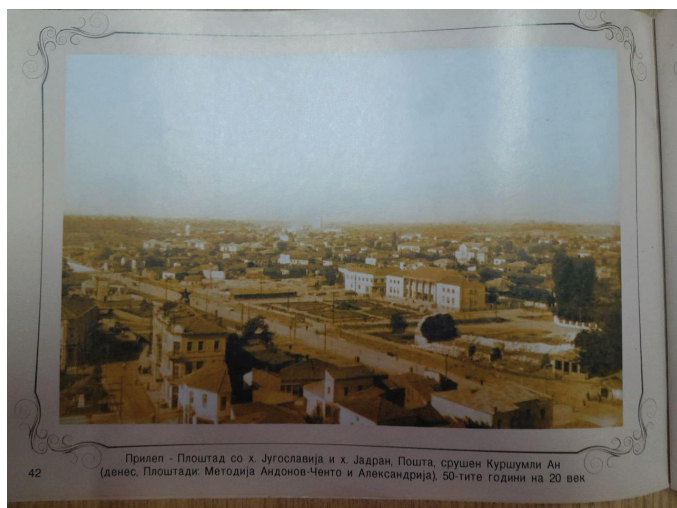
име *Скршена џамија*. Етимологијата на топонимот до ден-денес е јасна за жителите на Прилеп и за секого кој ќе дознае за надворешниот вид на џамијата. Очигледно е дека овој топоним исто како топонимот *Ѓумушица* е метафорично име добиено поради надворешниот изглед на џамијата. Зборот „џамија“ е турски збор, значи, и во овој случај станува збор за хибридно име, но за разлика од *Ѓумушица* тоа е образовано на друг начин, односно му припаѓа на друг ономастички тип („група на сопствени имиња со иста структура, направени по исти ономастички поим“ (Подольская 1978, 102) со помош на ономастичкиот адјектив (ibid 100) – „скршена“ и ономастичкиот супстантив (ibid 102) „џамија“. Со тоа можеме да заклучиме дека во Прилеп се соочивме, веќе, со два различни ономастички типови: турски корен+словенски афикс и адјектив+супстантив. Покрај сето ова, во македонскиот јазик нема друг збор (на пример, од словенско потекло) за џамија, зборот „џамија“ веќе се смета за македонски. Значи и во овој случај станува збор за (полу)адаптирано позајмено име со супстратно потекло. Топонимот *Скршена џамија* спаѓа во класата „еклезионизам“ – „сопствено име на местото на извршување на обреди и на религиозно поклонување“ (ibid 164). Џамијата одамна не функционира, се наоѓа во руинирана состојба и не е нанесена на денешните мапи како религиозен објект.

Слика 10. Скршена џамија, GoogleMaps, 2024 г.

Курушумли-(х)ан. Еден од најпознатите локалитети во Прилеп е сидот од срушениот Куршумли-(х)ан што се наоѓа во самиот центар на градот. За

него имаме податоци дури и постари од 1925 г. Во 1902 г. т.н. патописецот од Србија д-р Јован Хаџи-Васиљевич ја објавува својата книга „Прилеп и негова околина (историјско-географска излагања)“ (Хаџи-Васиљевич: 1902) во која авторот наведува дека како за познат локалитет во градот „укажује се на Куршумли хан у западном делу града, и верује се, да су то остатоци какве „царске“ грађевине из „старо време наше“. Неки држе, да је ово остатак какве старе цркве, меѓу тим, по свима знацима, ово су остатци какве грађевине из времена насељавања Турака у Прилепу (разумемо Варош) и његовој околини“ (ibid 35). Георги Трајчев во 1925 г. наведува сосема други информации за истиот објект: „Никакви стари сгради, нито паметници не личат отъ по-старо време на турското владичество въ града. Изключение е, можеби, Куршумли Ханъ, остатьци отъ който още личатъ при рибни пазаръ и правителствения домъ, каквито сгради е имало въ всички по-големи селища въ империята, които сж служили за приюти на пѣтници, имащи право само три дни да престојатъ. По-късно тия сгради сж служили за хранилища на търговски стоки, особено след закриване на панаирите“ (Трајчев 1925, 200). Во XXI век беше пронајден стар документ поврзан со овој објект и стана јасно за што точно се користел Куршумли-Ан на крајот на XIX век. Државниот архив вака го образложува наодот: „бил преведен купопродажниот договор од 1894 година напишан на старо турски јазик. Во документот пишува дека дел од Безистенот купува државниот администратор Али-Ага син на Ибрахим. Досега имаше податоци само тоа дека сидот е од турскиот период без конкретна година и точна намена“ („65 години“). Можеме да видиме дека не е сосема така и дека и прилепчаните од постарите времиња, како и истражувачите од Србија и Бугарија уште на почетокот на XX век знаеле за што служел Куршумли-Ан, а примероци од нивните книги се чуваат по државни и приватни библиотеки во Прилеп. Покрај ова, Архивот наведува дека Куршумли-Ан бил „изграден во времето на Мухамед Мехмет Фатих, тоа е 1432-1481 година“ (ibid). Денешните прилепчани го преведуваат сопственото име „Куршумли-Ан“ од турски како „оловна гостилница“, всушност, како „хотел со оловен покрив“ и го сфаќаат како таков по својата функција. Познатиот прилепски историчар Рубинчо Белчески во својот стручен фотоалбум „Прилеп низ стари фотографии“ (2010 г.) (Белчески 2010) има објавено една прекрасна слика од 50-те години на XX век, кога го рушат Куршумли-Ан поради неговата старост и го оставаат сидот како историски споменик:

Слика 11. Срушениот Куршумли-Ан, средината на XX век (Белчески 2010, 42)

Во овој случај денешните прилепчани го сфаќаат објектот како „свој“, додека топонимот го сметаат за турски и често не можат да го преведат, што значи дека, иако граѓаните се навикнати на постоењето на таков објект во градот, неговото сопствено име не е потполно адаптирано во јазикот и сепак не се смета за автохтоно. На официјалната мапа во Катастарот Куршумли-Ан дури и само како сид не е одбележан како посебна катастарска единица, иако сателитската снимка сведочи дека на ова место има одделен објект. Го има само на картата од 1934 г.:

Слика 12. Куршумли-Ан, уште несрушен, дел од дигитализираната мапа на Прилеп од 1934 г., Државен Катастар, Прилеп

Поради денешната нејасност на значењето на името за многумина Македонци ние можеме да тврдиме дека станува збор за деетимологијација на името *Куришумли-Ан* во XXI век. Самиот назив служи за добра илустрација на „ајџозитивно име“ – „име што се состои од никако не поврзани компоненти, коишто се организирани како – зборот-носител на основно значење со уште еден дополнителен збор“ (Подольская 1978, 38): олово+гостилница. Ова е апсолутно *суйспираиен тјойоним*. Според најновите истражувања и функциите што ги „вршел“ објектот во историјата, *Куришумли-Ан* може да спаѓа во класата на „прагматоними“ – „имиња на објектите што служат за практичната дејност на човекот“ (Мадиева и Супрун 2015, 92). Интересно е дека за Куршумли-Ан постојат повеќе графички решенија: Куршумли-Ан, Куршумли Ан, Куршумли-Хан, Куршум Ан. Според нашето мислење, ова е уште едно сведочење дека овој топоним веќе се смета за туѓ во македонскиот јазик.

Слика 13. Куршумли-Ан, фото ДКШ, мај 2024г.

Карабдалица. Денешните жители на Прилеп, дури и стари генерации, не ја паметат како објект, но сите знаат дека во Прилеп во самиот центар постоела воденица „Карабдалица“. Не постои ниту една сочувана фотографија, ниту еден цртеж. Георги Трајчев во 1925г. ја спомнува Карабдалица веќе како „местност“ (Трајчев 1925, 19). Граѓаните инсистираат дека таа се наоѓала покрај Ореовечката река (што е нанесена на GoogleMaps како Прилепска река), блиску до некогашната кланица „Зибија“ (во непосредна близина до Скршената џамија), додека прилепските научници сметат дека се наоѓала

поисточно и е погребана под денешното училиште „Кочо Рацин“. Со помош на веќе споменатиот метод на пренос денеска како „Карабдалица“ е именуван голем реон во градот. Се разбира, пак неофицијално, т.е. народно:

Слика 14. Преку реката – почетокот на рејонот „Карабдалица“, фото ДШ, мај 2024 г.

Самиот топоним *Карабдалица* е образван од турскиот збор караабдал + словенскиот афикс „ица“ = karaabdalisa. Како и во случајот со Ѓумушица, станува збор за хибридно име. За жал, зборот „карабдалица“ го нема ниту во РМЈ („Официјален речник“), ниту во Толковниот речник од Зозе Мургоски (Мургоски 2011), но прилепчаните го знаат и го преведуваат како „човек што многу зборува и зборува лоши, глупави работи“. Покрај сето ова, народната прилепска етимологија го преведува зборот од турски буквално како „црна будала“ (кага - црн + abdal – народно будала). Не се знае дали станува збор за некој газда на таа воденица кој бил таков по табиет, дали самата воденица со својата работа метафориски во минатото ги потсетувала луѓето на човек што зборува многу или постоела некаква друга причина, затоа може да се каже дека *дееџимологизација* на овој топоним во современото општество е очигледна. Дури, најчесто зборот „Карабдалица“ веќе не се асоциира ниту со воденицата, ниту со некој озборуваач, туку само со реонот, и затоа и *десемантизацијата* на овој топоним веќе зазема место во свеста на Македонците. Токму затоа зборот „Карабдалица“ најчесто се сфаќа просто како збор без одредено значење, без внатрешна семантика. Очигледно е дека топонимот, исто

како и Куршумли-Ан спаѓа во класата на *йрагмајоними* и *суйсџирајни агајџириани џојоними*.

Заклучок

Низ разгледаните аспекти и одделни топоними јасно се гледа дека:

1. Во Прилеп владее народна локална топонимија;
2. Турскиот јазик како супстратен уште е цврсто застапен во сопствените имиња на објектите. Отоманската империја во овој случај служи за историски интерлингвистички фактор, а се знае дека ономастиката како наука не постои без интерлингвистички фактори и околности;
3. Македонскиот јазик најчесто „се трудел“ да ги адаптира турските имиња на различни начини;
4. По скоро 100 години од истражувањето на Г. Трајчев во свеста на прилепчаните се гледаат процеси на деетимологизација и десемантизација на некогаш јасни и поимливи топоними за населението.
5. Истражувањето на топонимите не е возможно без геодезија и картографија, историја и географија.

Нашиот скроман труд е само прв чекор во обид да се раскаже за Прилеп преку ономастичката призма. Оваа тема бара длабоко и потполно понатамошно истражување.

Користена литература

- „65 години прилепски архив“. Сител телевизија. 30.1.2021 <https://sitel.com.mk/65-godini-prilepski-arhiv> посетено 1.10.2024.
- Белчески, Р. 2010. *Прилеј низ сџари фотографији*. Прилеп. НУ Завод и Музеј Прилеп.
- „Именки“ <https://makedonskijazik.mk/2009/11/%d0%b8%d0%bc%d0%b5%d0%bd%d0%ba%d0%b8.html> посетено 1.10.2024.
- „Исламска заедница“: [https://www.oldprilep.com/islamska-zaednica/#!/prettyPhoto\[Gallery\]/4/](https://www.oldprilep.com/islamska-zaednica/#!/prettyPhoto[Gallery]/4/) посетено 1.10.2024.
- Караџоски В. (ур) 2014. *Прилеј. Милениумско џулсирање: 1014-2014*. Прилеп. Друштво за наука и уметност.
- Конески, Б. 2004. *Грамајџика на македонскиот џиџерајџурен јазик*. Скопје, Просветно дело.
- Мадиева Г., Супрун В. 2015. *Теорија и практика ономастики*. Алматы – Волгоград: Издательство ВГСПУ Казаќ универзитеті.
- Мурџоски, Зозе. 2011. *Толковен речник на современиот македонски јазик*. Скопје. Филолошки факултет “Блаже Конески“.

„Неисправна вода за пиење во прилепската Ѓумушица“. 2018. Нова Македонија, 20.07.2018. <https://novamakedonija.com.mk/makedonija/republika/неисправна-вода-за-пиење-во-прилепска/> посетено 1.10.2024.

„Ономасѝика“ <https://makedonski.gov.mk/corpus/l/onomastika-zh#:~:text=%D0%BE%D0%BD%D0%BE%D0%BC%D0%B0%D1%81%D1%82%D0%B8%D0%BA%D0%B0%20%28%D1%81%D0%B0%D0%BC%D0%BE%20%D0%B5%D0%B4%D0%BD.%29%20%D0%B6.%201.%20%D0%A6%D0%B5%D0%BB%D0%BE%D0%BA%D1%83%D0%BF%D0%BD%D0%BE%D1%81%D1%82%20%D0%BD%D0%B0%20%D1%81%D0%BE%D0%BF%D1%81%D1%82%D0%B2%D0%B5%D0%BD%D0%B8,%D0%B3%D0%B8%20%D0%B8%D0%B7%D1%83%D1%87%D1%83%D0%B2%D0%B0%20%D1%81%D0%BE%D0%BF%D1%81%D1%82%D0%B2%D0%B5%D0%B8%D0%BC%D0%B8%D1%9A%D0%B0.%20%E2%80%96%D0%BE%D0%BD%D0%BE%D0%BC%D0%B0%D1%81%D1%82%D0%B8%D1%87%D0%BA%D0%B8%2C%20%D0%BE%D0%BD%D0%BE%D0%BC%D0%B0%D1%81%D1%82%D0%B8%D1%87%D0%BA%D0%B8%D0%BE%D1%82%20%D0%BF%D1%80%D0%B8%D0%B4> посетено 1.10.2024

Подольская, Н. В. 1978. *Словарь русской ономастической терминологии*. Москва. Советская Академия наук.

Подольская, Н. В. 1988. *Словарь русской ономастической терминологии*. 2-е изд., перераб. и доп. Москва. Советская Академия наук.

Суперанская, А. В. 1973. *Общая теория имени собственного*. Москва. Советская академия наук.

Трайчев, Г. 1925. Град Прилеп. *Историко-географски и стопански преглед*. Софиа: Печатница «Фотиновъ» № 1.

Хади-Васильевич, Ј.. 1902. *Прилеј и негова околина (Истѝоријско-географска излагања)*. Београд. Нова Електрична Штампарѝја Петра Јоцковића Краљ Милана.

Naumovski, M., Veljanovski P. 2020. *Operative archive: Creating database for transforming archive into operative knowledge* https://www.researchgate.net/figure/Cadastral-documentation-Prilep-1918-German-military-map-WWI-period_fig3_349176911 посетено 1.10.2024

Daria Krasnik (Shafrina)

ABOUT SOME TOPONYMS FROM PRILEP

Abstract

The article deals with the research of toponyms of the Macedonian city of Prilep from an onomastic point of view. Sources from the beginning of the 20th century are reviewed and compared with the current (2024) state of the buildings in the city bearing those names, as well as the toponyms themselves. Macedonian, Serbian, Russian and Bulgarian sources are used in the paper.

Keywords: Onomastics, toponomastics, toponym, Prilep, map